

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 208/03-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. októbra 2003 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. Ľ. L., bytom M., zastúpeného komerčným právnikom JUDr. J. K., M., vo veci porušenia jeho základných práv postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 47 Cb 255/95 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. Ľ. L. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 3. júna 2003 doručené podanie Ing. Ľ. L. (ďalej len „sťažovateľ“), bytom M., zastúpeného komerčným právnikom JUDr. J. K., M., označené ako „Ústavná sťažnosť podľa zákona NR SR č. 38/1993 Z. z. v znení zákona NR SR č. 124/2002 Z. z.“ s prílohami. Z jeho obsahu vyplynulo, že ním podáva „ústavnú sťažnosť na konanie súdnych orgánov SR, najmä na evidentné chyby a prieťahy v súdnom konaní“, pričom sťažovateľ konkrétne uviedol:

„Dňa 25. 2. 1994 podal býv. š. p. Domáce potreby Bratislava žalobu voči odporcovi, ktorým som bol nesprávne delegovaný ja, i keď som v tom období ako fyzická osoba nepodnikal, pričom žiadal zaplatenie Sk 562.818,97 za faktúry, na základe ktorých mi mal

oddať tovar. Žalobu nesprávne adresoval na Okresný súd v Martine (príloha č. 1), ktorý uznesením č. k. 1 Rob 544/94 vyslovil svoju vecnú nepríslušnosť a postúpil celú vec Krajskému súdu v Banskej Bystrici (príloha č. 2). Tento bez toho, aby vecne posúdil podanie a hlavne jeho petit, vydal platobný rozkaz č. 1 Rob 2141/94, ktorým zaviazal mňa, ako fyzickú osobu, zaplatiť navrhovateľovi sumu Sk 562.818,97 s prisl., ktorú som mu nikdy nebol dlžný, resp. som mohol podať proti platobnému rozkazu odpor na KS v Banskej Bystrici (príloha č. 3). Po podaní odporu proti platobnému rozkazu - podľa toho, čo bolo uvedené v poučení - mal predseda senátu nariadiť pojednávanie vo veci samej. Pojednávanie nikdy nariadené nebolo. Platobný rozkaz mi bol doručený dňa 24. apríla 1994.

Nakoľko som sa chcel vyhnúť nepríjemnostiam a ďalšiemu súdnemu konaniu, príp. exekúcii svojho osobného majetku, podal som - napriek tomu, že platobný rozkaz smeroval proti mne neoprávnene - včas odpor a súčasne som z účtu mojej firmy, kde som bol konateľom, zaplatil aj súdny poplatok Sk 22.512,-. Odpor som podal 26. 4. 1994 (príloha č. 4).

Po ďalšej korešpondencii s Krajským súdom v Banskej Bystrici vo veci zaplataenia, resp. nezaplataenia súdneho poplatku nastalo v celej veci až do roku 2001 ticho a klud.

Až začiatkom mája 2001 som dostal uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 47 Cb 255/95-Sn-117 (príloha č. 5), ktorý rozhodol, že konanie sa zastavuje, nakoľko navrhovateľ - v tomto prípade už správca jeho konkurznej podstaty - sa konečne dopracoval k tomu, že pasívne legitimovaným účastníkom konania som nie ja, ale spoločnosť UNImarket-S, s. r. o., Martin - Priekopa. Tento subjekt však bol ešte pred podaním návrhu na súd vymazaný z obchodného registra a na jeho právnych nástupcov bol vyhlásený konkurz. Navrhovateľ preto listom zo dňa 26. 4. 2000 zobrať svoj návrh späť s tým, že si pohľadávky bude uplatňovať v rámci konkurzu.

Vzhľadom k tomu, že Krajský súd v Banskej Bystrici rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania a nakoľko som ja súdny poplatok zaplatil - keď som fakticky vôbec nebol a ani nemohol byť účastníkom konania - podal som proti citovanému uzneseniu odvolanie proti časti výroku o trovách konania (príloha č. 6), kde som žiadal, aby odvolací - v tomto prípade Najvyšší súd SR - rozhodol, že súdny poplatok za včas podaný

odpor sa Ing. L. L. vracia v plnej výške. Odvolanie som odoslal na NS SR dňa 15. mája 2001. Opäť však nastal kl'ud.

Preto som dňa 3. septembra 2002, teda po 16 mesiacoch po podaní odvolania napísal, tentoraz na Najvyšší súd SR (príloha č. 7), kde som konštatoval, že Krajský súd v Banskej Bystrici vydaním svojho uznesenia č. k. 47 Cb 255/95-Sn 117 potvrdil, že predtým vydal platobný rozkaz proti neexistujúcemu veriteľovi, čím porušil moje základné ústavné práva, spôsobil mi majetkovú a nemajetkovú ujmu a o odvolaní nebolo dovedty rozhodnuté.

Až po tomto liste mi p. JUDr. P. D., predseda obchodného kolégia NS SR oznámil (príloha č. 8), že predmetná vec bola vrátená Krajskému súdu v Banskej Bystrici ešte dňa 26. októbra 2001 na opravu napadnutého rozhodnutia. Odvtedy nebol spis NS SR znovu predložený. Následne som dostal list p. predsedu KS Banská Bystrica (príloha č. 9), kde píše, že KS Banská Bystrica vydal dňa 18. 9. 2002 (teda až po mojej urgencii) opravné uznesenie vo veci, ktoré „bude postúpené na Najvyšší súd“. V liste p. predsedu KS Banská Bystrica konštatuje „pokiaľ ide o dobu do vydania opravného uznesenia, je možné konštatovať prieťahy v konaní“.

Opravné uznesenie som skutočne dostal o niekoľko dní (príloha č. 10). Uznesenie o odvolaní však prišlo až 2. apríla 2003 (príloha č. 11), teda presne 7 rokov a 311 dní odo dňa, keď som zaplatil Slovenskej republike 22.512,- Sk iba preto, aby som sa vyhol šikanovaniu a príp. exekúciám na základe neoprávnene podanej žaloby a neoprávnene vydanému platobnému rozkazu. Poznamenávam, že uznesenie Najvyššieho súdu SR pritom nezaväzuje Slovenskú republiku, ktorej som súdny poplatok zaplatil, aby mi ho vrátila, ale zaväzuje na jeho vrátenie navrhovateľa, teda š. p. Domáce potreby v likvidácii Bratislava, ktoré sú súčasne v konkurze. Teda reálne - 22.512,- Sk, ktoré som zaplatil sa mi nikdy z tejto firmy nevráti. Správca konkurznej podstaty dostal uznesenie, kontaktom so mnou sa vyhýba. Listom som ho nakoniec vyzval na zaplatenie uvedenej sumy, avšak bezvýsledne.

Žiadam preto, aby Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že v tomto konaní došlo k porušeniu mojich práv a k majetkovej a nemajetkovej ujme mojej osobe pochybením Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktorý vydal platobný rozkaz bez toho, aby si overil petit návrhu, d'alej došlo k prieťahom v konaní pri rozhodnutí o odpore proti vydanému platobnému rozkazu (takmer 6 rokov) a d'alej v tom, že k vydaniu opravného uznesenia k pôvodnému uzneseniu KS B. Bystrica došlo až po mojej urgencii po 16 mesiacoch od

doručenia pôvodného uznesenia, čo nakoniec potvrdil vo svojom liste aj predseda KS Banská Bystrica. Súčasne konštatuje, že aj keď môjmu odvolaniu bolo formálne vyhovené, peniaze od navrhovateľa, nakoľko je v konkurze, asi nikdy neuvidím.“

Na základe uvedeného sťažovateľ požiadal, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol takto:

„1) prijal moju ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie a

2) rozhodol že Slovenská republika za nesprávne rozhodnutia svojich súdov a prietahy v konaní, čím boli porušené ústavné práva navrhovateľa a došlo k majetkovej a nemajetkovej ujme Ing. L. L., bytom M. zaplatí navrhovateľovi

a) ako majetkovú ujmu

22.512,- Sk náhradu za súdny poplatok za včas podaný odpor voči neoprávnene vydanému platobnému rozkazu

26.526,- Sk úroky (15 % ročne z uvedenej sumy)

b) ako nemajetkovú ujmu

100.000,- za prietahy v súdnom konaní a oneskorené súdne konanie spolu sumu Sk 149.038,-.“

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ústavy (a s účinnosťou od 1. januára 2002) oprávnený konať o sťažnostiach, ktorými fyzické alebo právnické osoby namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podmienky konania o sťažnostiach sú upravené v ustanoveniach § 20 ods. 1 a § 49 až 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pričom nesplnenie všeobecnej alebo osobitnej podmienky je dôvodom na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona. Lehota na podanie sťažnosti nie je však časovo neobmedzená, pretože podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom

súde jednou z podmienok na prijatie sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je jej podanie v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, ktorým malo byť spôsobené porušenie základného práva sťažovateľa, pričom zmeškanie tejto lehoty nemožno odpustiť.

Z obsahu sťažnosti, ako aj z pripojených príloh ústavný súd zistil, že súdne konanie, v ktorom malo dôjsť k porušeniu označených základných práv sťažovateľa, bolo skončené ešte pred podaním jeho sťažnosti ústavnému súdu.

Konanie pred Krajským súdom v Banskej Bystrici sp. zn. 47 Cb 255/95 (ktorému sťažovateľ vo svojej sťažnosti výslovne vytýka závažné procesné pochybenia, a tým aj porušovanie svojich základných práv) bolo ukončené vydaním jeho opravného uznesenia 9. septembra 2002.

Pokiaľ ide o konanie pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky sp. zn. 5 Obo 291/02 (ktoré síce sťažovateľ výslovne nenapadol), ústavný súd ho preskúmal so zistením, že aj toto bolo už ukončené (28. februára 2003), pričom celková doba a okolnosti konania o odvolaní sťažovateľa pred ním nesignalizujú reálnu možnosť porušenia jeho základných práv.

Keďže sťažovateľ vo svojej sťažnosti napadol konanie pred Krajským súdom v Banskej Bystrici sp. zn. 47 Cb 255/95, ktoré bolo skončené 9. septembra 2002, a keďže jeho sťažnosť bola ústavnému súdu doručená až 3. júna 2003, t. j. po dvojmesačnej lehote stanovenej pre tento typ konania, bolo ju potrebné odmietnuť ako podanú oneskorene už po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. októbra 2003